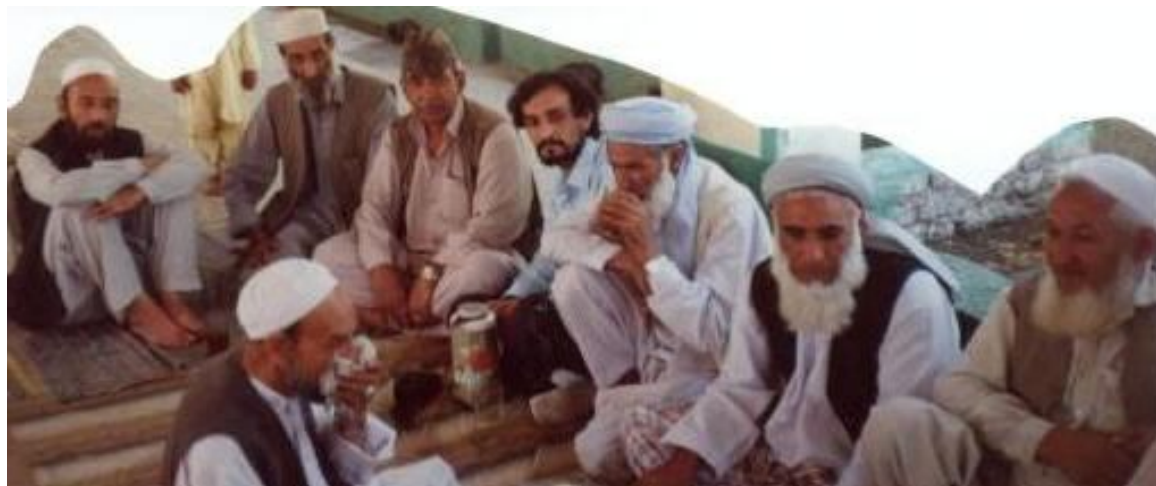

گلهای معرفت

حکایت جناب حضرت حافظ ع ودرجه کشف القلوب ایشان

دوستان عزیز و خواننده گان محترم :

بر علاویکه جناب حضرت حافظ در شعر و شاعری شهرت خاصی داشته و همچنان در علم ولایت و درجه کشف القلوب آنجناب هم هیچ شک و تردید وجود نداشته به این معنی که روزی دونفر اولیای کرام از کشور هندوستان تصمیم گرفتند که تا بکشور ایران رفته و از نزدیک با جناب حافظ شیرازی ملاقات نمایند که واقعاً جناب حافظ هم بمانند ما درجه ولایت دارد و یاخیر. در غیر آن اکثر آ زیارت های ایران و جمع اولیا و ختم اولیای کرام را در ولایت غزنی افغانستان زیارت نموده و دوباره به کشور هندوستان میایم.

به هر صورت: بعد از سپری نمودن چندین هفته ایشان وارد کشور ایران شدند و زمانی که در نزدیکی خانه حافظ شیرازی رسیدند و هر دو شخصیت های روحانی به اتفاق هم تصمیم گرفتند که تا مطابق رسم و رواج کشور هندوستان لباس های خود را کشیده و در عوض آن یک لنگ بزرگ را در جانش شان پیچ داده و راهی خانه حضرت حافظ شدند . در حصه چنین روایت بوده که شخصی حافظ با بچه های خورد سال محل مصروف تشله و یا سانقه بازی بوده که در همین اثنا شخص از پیشروی آنجناب گذشته و گفتند که از سلام علیکم یا پیر بزرگوار جناب حافظ صاحب .

در حالیکه آنجناب متوجه سانقه بازی خود بوده یک نگاه معنی دار بطرف همان شخص نموده و گفت که ای مرد غریبکار در پشت تان چه دارید آن شخص گفت که یا حضرت

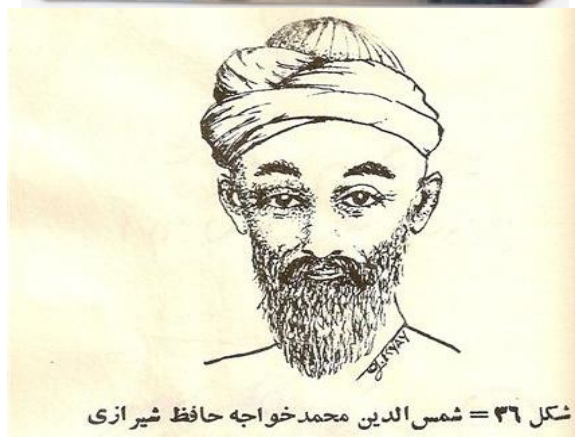
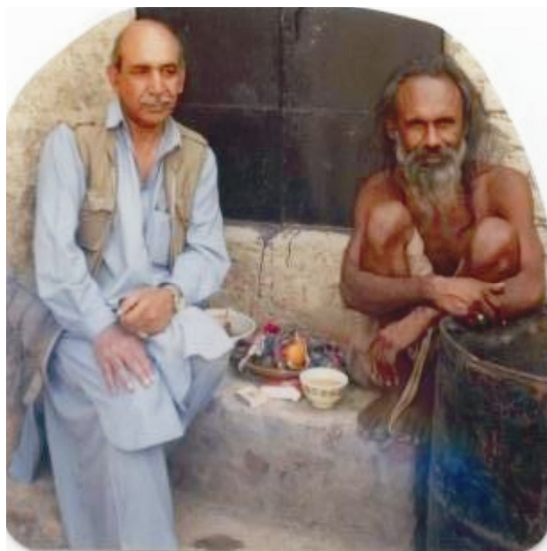
حافظ درتخته پشت بنده به جراز یک آفتابه کلی و تقاره قروتی چیزی دیگری نیست که بخاطر فروش آن در همین هوای گرم در هر گوشه و کنار شهر رفته که تا اینها را فروخته و از پول آن گذاره شبها روزی خود را نمایم. جناب حافظ فرمودند که **ای مرد کلال** همین راهی را که در پیش دارید دونفر آدمهای درویش جان لچ از مقابل تان میاید و دوعای آنها را با خود بگیرید و زمانیکه شخص کلال در نیمه همان کوچه باغها رسیده بود و متوجه شده که واقعا از جانب مقابلش دونفر مردان جان لچ هندوستانی میاید و شخص کلال برای هردو ایشان سلام داده و گذشت که چند لحظه بعد بیادش آمده که جناب حافظ گفته بود که از ایشان طالب دوعا شوید. طوری عاجل به عقب برگشته و گفت که ای برادران مرا دوعا کنید که روزگرم خوب شود در فروش این **آفتابه گلی**، **وتقاره قروتی گلی** بروزها به هر طرف شهر کوچه به کوچه سرگردان هستم

و آن دواولیی کرام با علم ولایت شان بیک نظر آفتابه گلی آنمرد کلال را به زرتبدل نمودند و بعد آسمت خانه حافظ را در پیش گرفته و متوجه شدند که جناب حافظ با بچه های محل در حالت تشله بازی میباشد و با یک دیگر خود گفتند که ای برادرمن و توتا اینجا ناخق آمدم و حالا مینم که جناب حافظ کدام درجه ولایت نداشته و همراي بچه های خورد سال محل مصروف تشله بازی میباشد در حالیکه **تشله ویا سانقه** در دست آنجناب بوده سری خود را از زمین بلند کرده و یک نگاه عمیق و تبسم آمیز بطرف همان دواولیی کرام هندوستانی نموده و با آوازی بلند صدا زده فرمودند که

آن آفیکه خاک را به نظر کمیا کنند — ایا بود که گوشه چشمی بما کنند

باشیدن شعرجناب حافظ هردو آنها درزیر پا های آنجناب افتاده و معذرت خواستند
واز جانب دیگر ایشان تا که حیات داشتند در خدمت آنجناب قرار گرفتند.

شکل ۳۶ = شمس الدین محمد خواجه حافظ شیرازی

دوستان عزیز: این حکایت را که در سال ۱۳۵۲ در یکی از محفلهای تصوفی شنیده بود
آنرا نقل قول بشما نگاشته امیدوارم که مورد علاقه تان قرار گرفته باشد.

والله اعلم وبالصواب

ماه قوس ۱۳۷۷ مطابق ۱۹۹۸ برج دسمبر

AzizHaidari@hatmail.com

نوشته عزیز حیدری

از شهر گوتنبرگ

واز کشور سویدن

نوت: این حکایت را از جمع دیگر مطالب خیش بشما انتخاب نمودم امیدوارم که مورد
علاقه تان قرار گرفته باشد.